Aventurile submarinului DOX

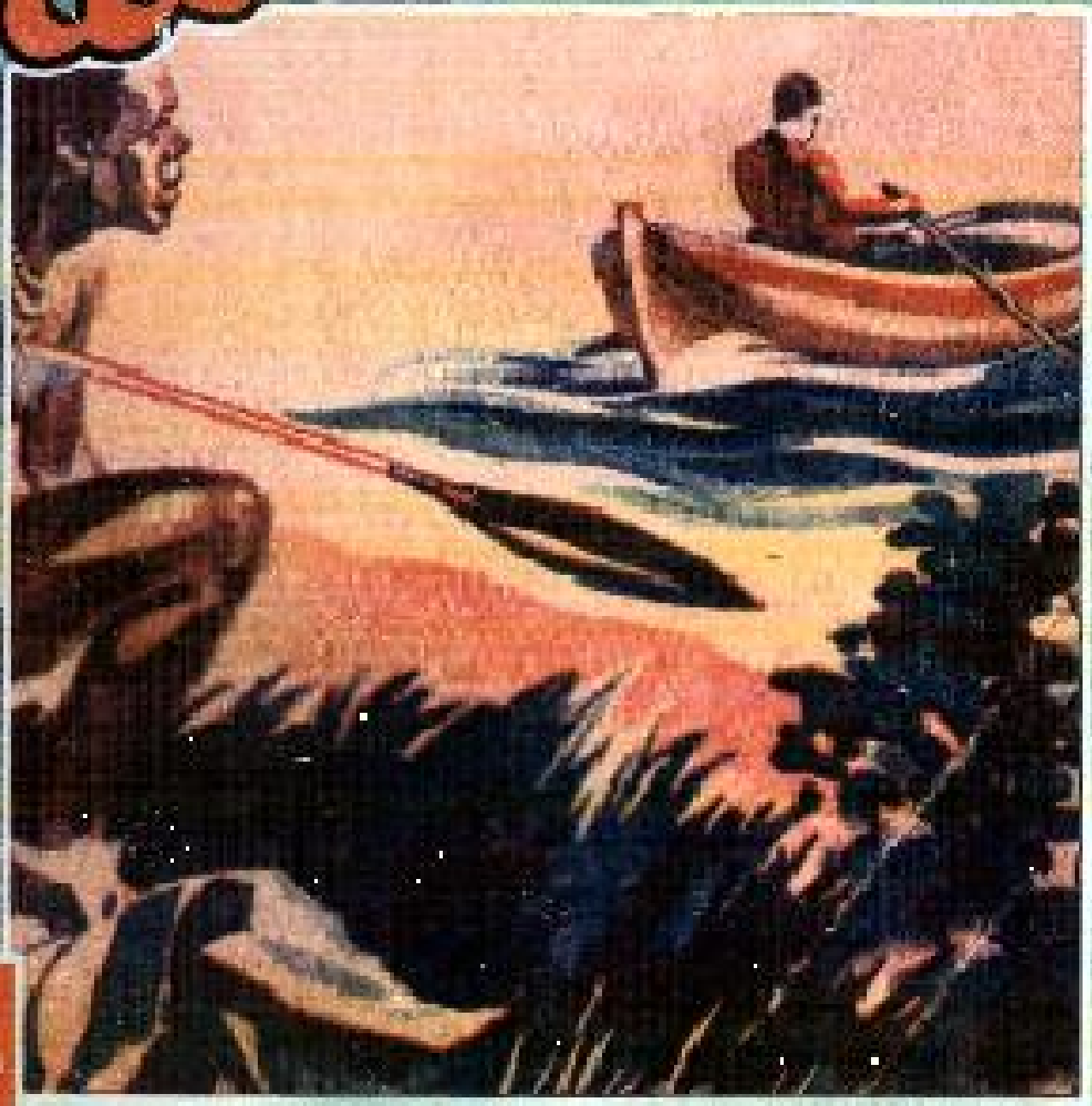

154

Vânătorii de sclavi

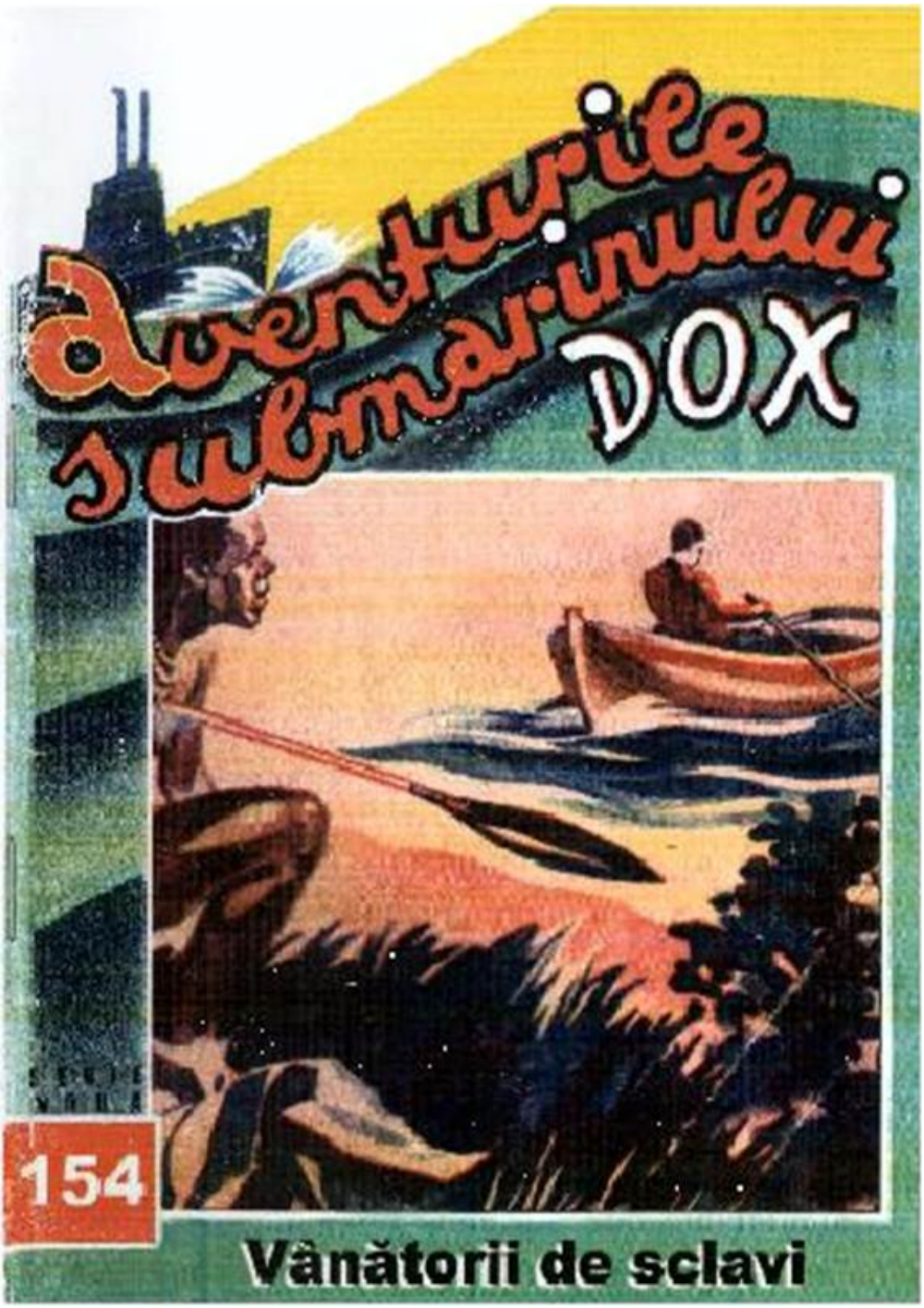
Aventurile submarinului DOX
154
Vânătorii de sclavi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 154

VÂNĂTORII DE SCLAVI

Traducere de LIA HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ

— IA SĂ VEDEM dacă nu pot prinde cu o muscă pe unul din ăia – zise George – firește că voi alege una mai mare din acelea pe care mi le-ai fabricat tu, Petre. Sunt într-adevăr curios să aflu dacă se găsesc şi pe aici peşti de aceia care se aseamănă cu păstrăvii şi se reped după muşte. Altminteri mă voi sluji tot de momeală când se va arăta vreun peşte mai acătării.

— Nu te depărta însă prea mult! îl sfătui căpitanul Farrow. Cunoaştem deocamdată prea puţin pe băştinaşii de aici şi obiceiurile lor. Şi, mai ales, nu intra în cârd cu ei, dacă se întâmplă să te întâlneşti cu vreunul în drum. Ai făcut destule experienţe neplăcute de când am zărit numai pământul african. Aşa dar, fi prevăzător şi nu te lăsa târât de firea ta nestăpânită, dornică de aventuri!

— Nu fii îngrijorat, tată! răspunse tânărul, râzând. Vreau să pescuiesc niţel, atâta tot. Ce n-ar da alţii să aibă prilejul de-a pescui în apa Sambesi-ului! Păcat că n-are nimeni din voi chef să mă însoţească.

— Nu, dragul meu, la transportul uleiului pe care ni l-a dat într-ascuns vaporul acela, e nevoie de oameni voinici şi nu ne putem lipsi de Petre. Pleacă deci singur!

Râzând, George făcu un semn de rămas bun şi mână barca uşoară în largul malului fluviului Sambesi. Mai erau încă două ceasuri până să se înnopteze; vroia să vâslească un ceas în susul apei, un alt ceas să pescuiască şi să se întoarcă apoi la submarin ca să ajute, dacă va fi nevoie, la transportarea uleiului, care trebuia să se facă pe întunerec.

Căpitanul avea de gând să înainteze pe uscat cu o echipă foarte restrânsă, alcătuită numai din el, George, doctorul şi Petre, pentru a nu bate la ochi…

După ce se depărtă de submarin – ancorat într-un mic golf bine ascuns – şi vâsli vreo jumătate de ceas, tânărul căută din ochi un loc potrivit unde să poată acosta, temându-se că, dacă peştele ar fi prea mare, să nu-l tragă după el afară din barcă.

De abia după încă un sfert de ceas zări un loc liber pe mal, care i se păru prielnic scopului său. Îndreptă barca într-acolo, o împinse spre ţărm şi sări sprinten pe uscat. Se căi îndată de nesocotinţa lui, căci dintr-o tufă apropiată răsări un negru uriaş şi întinse suliţa spre el.

— Tânăr *master* nu pune mâna pe armă – zise negrul într-o englezească stâlcită – altminteri Bell aruncă suliţa şi Bell

nu greşeşte niciodată ţinta. Ce caută aici, tânăr *master?*

— Va să zică numele dumitale e Bell – răspunse prietenos George – n-am venit încoace decât să pescuiesc niţel şi mă mir că sunt întâmpinat cu ameninţări. Care e pricina?

Negrul se codi cu răspunsul, apoi însă, zise:

— Tânăr *master* băiat bun, nu râde de Bell. Bell caută oameni răi care răpit pe Fato, soţia lui Bell.

— Ce, ţi-au furat nevasta? făcu George, uluit. Oameni din alt trib?

Bell clătină capul şi zise posomorât:

— Nu, hoţii oameni străini, tot cu piele negricioasă, dar nu ca Bell şi Fato. Însă în fruntea lor era un *master* alb. Mai aveau şi alţi negri prizonieri, ba au luat şi zece flăcăi din satul lui Bell.

— Ei drace! Ăsta trebuie să fie un negustor de sclavi – zise George, mirat – să mai existe oare asemenea specimene? Oamenii cu pielea negricioasă vor fi fost de sigur arabi – e doar ştiut că se îndeletnicesc din totdeauna cu prinderea şi vânzarea sclavilor. Dar că aici, la nici douăzeci de kilometri de portul Conceicao, să se întâmple aşa ceva, mi se pare cât se poate de ciudat. I-ascultă, Bell, să ştii că noi o să-ţi dăm o mână de ajutor, fiindcă e în firea noastră să nu lăsăm pe nimeni la ananghie. Hai cu mine pe vasul nostru şi o să te înţelegi cu oamenii noştri. Căpetenie Bell, fii sigur că toate au să se întoarcă spre bine dacă vom lua noi lucrurile în mână.

Negrul lăsase de mult în jos suliţa. Ieşi din tufiş şi abia acum văzu George ce namilă de om era. Un adevărat uriaş. Arabii şi conducătorul lor alb trebuie să fi fost sau prea curajoşi, sau din cale-afară de uşuratici ca să cuteze să-i fure nevasta. Dacă vor cădea cândva în mâinile negrului, grozavă soartă îi aştepta.

Fireşte că lui George îi trecuse pofta de pescuit; îi surâdeau acum peripeţiile care făgăduiau să fie foarte interesante.

De data asta Bell fu acela care vâsli şi cu atâta putere încât barca uşoară aluneca pe unde ca o săgeată. După nici o jumătate de ceas ajunseră la golful unde se afla „Dox”-ul. Petre, care zări întâi, strigă uluit:

— Domnule căpitan, domnul George al nostru ne aduce musafiri.

Toţi se uitau cu mare încordare la uriaşul negru care se căţărase sprinten pe punte şi, salutând milităreşte pe căpitan, raportă cu glas tunător:

— Am onoarea să mă prezint: Bell, sergent-major în compania întâia a regimentului din Dar-es-salam.

— Ei drace! zise căpitanul Farrow, mirat. Are haz, zău aşa! George foarte bine ai făcut că l-ai adus pe dumnealui încoace. Îmi pare bine de cunoştinţă, sergent-major Bell. Ce se mai aude pe acolo?

— Nu prea bine, să trăiţi, domnule căpitan. Vremuri grele, ce să-i faci!

— Tată – îl întrerupse George, cu însufleţire – e vorba acum de lucruri mai însemnate. Închipuieşte-ţi, lui Bell i-a fost răpită soţia şi încă zece flăcăi din satul lui, de nişte arabi conduşi de un alb. Aceşti vânători de sclavi mai aveau şi alţi prizonieri cu ei.

— Aşa e, *master* căpitan – murmură cu tristeţe negrul, la privirea întrebătoare a lui Farrow – Bell luat urma hoţilor până ce întâlnit tânăr *master*. Acolo pierdut urma, dar Bell crede că vor veni devale pe apă. Tânăr *master* spus la mine că vreţi să m-ajutaţi.

— Se-nţelege – se grăbi să răspundă căpitanul – le venim noi de hac acestor nemernici. Mă mir că mai există în ziua de azi aşa ceva. Se vede însă că războiul a schimbat şi aici faţa lucrurilor. Aşa dar, crezi că bandiţii vor veni încă astăzi încoace pe fluviu?

— Bell aşteaptă pe ei azi ori mâine. Au luat-o pe cărare ce sfârşeşte la loc bun. Bell crede acolo se află mai multe kanu (luntri). Bell pândeşte aici şi ia pe Fato îndărăt cu de-a sila din kanu.

— De, nu ştiu zău dacă ai izbuti – zise căpitanul, zâmbind – arabii vor fi fiind, de sigur, bine înarmaţi şi te-ar fi culcat cu câteva gloanţe ia pământ.

— Oameni ai mei ajuta pe mine şi ucide numaidecât om alb, pe urmă ceilalţi zăpăceşte şi nu mai poate ocheşte bine.

— Hâm… atunci e altceva – zise căpitanul – dar primejdie tot era. E mai bine ca, după ce vom sfârşi cu încărcatul uleiului, să ne aşezăm cu submarinul de-a curmezişul fluviului şi să le aţinem calea.

— Ar trebui, însă, să punem pe cineva de pază într-o barcă, undeva, mai sus, pe mal, deoarece s-ar putea ca bandiţii să sosească mai curând pe mal şi să ne împiedece de la treabă – îşi dădu părerea George.

— Şi acel cineva să fie chiar George – răspunse, zâmbind pe sub mustaţă, Farrow – bine, dragul meu, du-te tu cu Bell! Dar să nu cumva să încercaţi un atac asupra vânătorilor de sclavi numai voi doi! Ascultă, sergent-major Bell, ţin ca ordinul meu să fie executat! Dacă sosesc arabi, întoarceţi-vă

imediat aici şi îi vom primi noi cum se cuvine. După ce vom isprăvi treaba, venim şi noi acolo. Deocamdată puteţi îmbuca şi voi ceva, mai e cel puţin un ceas până să se întunece şi arabii nu vor cuteza să se arate pe lumină cu marfa lor.

Deoarece vânătoarea pe care o aştepta George avea sa fie foarte interesantă, tânărul cină cu poftă şi nici Bell nu se lăsă mai prejos.

George îşi dădea seama că va avea de-a face cu potrivnici primejdioşi, căci vânătorii de sclavi ştiu că-i aşteaptă închisoarea dacă nu şi mai rău – când vor fi prinşi asupra faptului şi vor căuta să se apere cu înverşunare. De aceea luă cu sine, în afară de, puşcă, două granate de gaze, care puteau să-i folosească foarte mult la nevoie.

Pe când Bell vâslea din răsputeri împotriva curentului, George îl întrebă:

— Câţi arabi erau în ceată, Bell? I-ai văzut cu ochii dumitale?

— Bell iscodit lagăr al lor; numărat treizeci şi un *maşter* alb. Bell fost simţit apoi de câini mari din lagăr şi a trebuit să fugă repede.

— Ce, treizeci?! Şi voiai să-i ataci numai, dumneata singur? Bravo, Bell!

— Bell vrut scape Fato – răspunse, simplu, negrul.

Lui nu i se părea de fel primejdios să atace treizeci de inşi, oameni hotărâţi şi înarmaţi până-n dinţi, pe când singura lui armă era o suliţă – cu care ar fi putut ucide, ce-i drept, un leu dintr-o singura aruncătură – şi un cuţit.

— Lasă că le venim noi de hac ticăloşilor! zise George, căruia căpetenia îi plăcea din ce în ce mai mult. Trebuie să aibă ei un vas mai mare ca să încapă în el atâţia inşi. Câţi prizonieri aveau?

— Bell socoteşte fost vreo cincizeci. Şi Bell crede au vas mare. Lasă vas la mal şi duc departe pe uscat ca să prindă sărmani negri şi vie cu ei aici noaptea.

— Aha, am înţeles! Se cred în siguranţă, fiindcă nu-i poate vedea nimeni. De astădată s-au înşelat însă. Cât timp i-ai urmărit, Bell?

— Patru nopţi, *master.*

— Hala să-ţi fie! Nu e glumă să cutreieri patru nopţi pustietăţile – zise George cu admiraţie – şi nu ţi s-a întâmplat nimic în vremea asta?

— Odată numai. Bell a trebuit omoare un *Simba* – răspunse liniştit negrul.

George clătină mirat capul. Vorbea cu atâta nepăsare. Ca şi când ar fi ucis un iepure. Şi când te gândeşti că omorâse un

leu numai cu suliţa lui!

În curând se lăsă întunerecul, dar Bell vâslea neobosit mai departe. În sfârşit, după vreun ceas, negrul îndreptă barca în mijlocul fluviului şi din câteva lovituri de lopeţi, pe care le îndeplini însă fără zgomot, opri barca în loc.

— Bell crede hoţi are aproape lagăr – zise el lui George – mergem mai departe ori aşteptăm aici?

— Hm… greu de hotărât – murmură tânărul – am putea trece lesne pe lângă vizuina bandiţilor, ar fi însă mai bine să ştim unde se află. Cred că au să aprindă focuri a căror lumină ne-ar arăta locul.

— Bell nu poate şti – murmură căpetenia – hoţi tare şireţi. Aprinde numai foc mic şi tace ca să nu aude nimeni.

— Cu atât mai mult când se găsesc aproape de râu, vor căuta să fie şi mai prevăzători, adăugă George. Atunci e mai bine să ne oprim aici şi să fim cu ochii-n patru, cel puţin până va sosi tata şi camarazii. Pe urmă vom vedea noi ce e de făcut.

— Aşa crede şi Bell – încuviinţă căpetenia.

Tăcură amândoi şi-şi încordară auzul.

Noaptea îşi are şi ea viaţa ei plină de zgomote ciudate. Păsări şi gângănii bâzâiau prin păpurişul malului; adesea un peşte enorm se izbea, plescăind, de barcă, sau un crocodil scotea urletul său ca un lătrat.

Uneori se auzea în depărtare peste apă un bubuit, ca de tunet, când vreun hipopotam întărâtat îşi dădea drumul glasului său puternic.

Era greu ca din acest vălmăşag de zgomote să deosebeşti ceva, dar George era deprins ca de alde astea şi Bell încă şi mai mult, crescut fiind în sălbăticia de aici.

Trecu multă vreme şi tânărul începu să creadă că îşi pierduse noaptea degeaba, când Bell se aplecă spre el şi-i şopti:

— *Master,* vine barcă mică, Bell nu ştie dacă hoţi ori pescari.

George ascultă cu încordare, dar abia după câteva momente auzi un plescăit uşor de lopată. Era pesemne un singur vâslaş şi presupuse că nu poate fi decât vreun pescar băştinaş, care şi vedea de treabă. Vânătorii de sclavi vor veni, de sigur, sau cu o corabie sau cel puţin în câteva bărci mai mari, deoarece trebuiau să iasă în largul mării.

Loviturile de lopată se auzeau tot mai aproape şi Bell coti la o parte, ca să nu se ciocnească de vasul străin pe întunerec.

Deodată luna ieşi dintre nori şi lumină până departe oglinda apei. George nu mai putea de necaz. Cât de uşor

puteau fi văzuţi de cei din barcă – şi dacă erau în văzuţi de cei din barcă – şi, dacă erau în ea într-adevăr vânători de sclavi, vor prinde bănuieli zărind vasul lui ciudat.

Băgă îndată de seamă că unul din cei doi – vâslaşul – lăsă din mână lopata. Era un negru, pe când celălalt, care stătea la prora kanu-ului purta o manta largă şi avea capul înfăşurat cu un turban. Era deci un arab care îşi pusese un burnus de culoare cenuşie, pentru a nu bate la ochi.

— Bell, e o iscoadă a vânătorilor de sclavi, trebuie să punem mâna pe el – şopti tânărul – poate aflăm unde e ascunzătoarea bandei şi putem salva pe prizonieri.

Căpetenia se uită cu încordare spre kanu, pe care curentul îl mâna repede la vale, pe urmă începu să vâslească în spre luntre. George zări pe Arab vârând mâna sub burnus şi trase şi el fulgerător revolverul din brâu. Bell însă strigă:

— Butu, Butu!

Adăugă apoi câteva cuvinte într-o limbă pe care tânărul nostru n-o cunoştea, negrul din kanu ridică atunci lopata şi pocni cu ea de câte ori pe arab în moalele capului. Acesta se prăbuşi gemând pe fundul luntrii, pe când Bell spunea vesel lui George:

— Ăsta Butu, unul din tinerii mei războinici. Acum vom afla unde se găseşte Fato şi ceilalţi prizonieri. Mergem repede la master căpitan cu arabul, poate vin şi alţi hoţi în urmă.

— Întreabă pe Butu, el trebuie să ştie! îl sfătui George.

Bell vorbi iar ceva cu negrul, pe urmă zise:

— Butu spune că arabul ăsta vroia să se ducă la coastă ca să închirieze un vapor. Vin şi alţi bandiţi în patru corăbii mari, dar abia mâine. Acum încă departe, bine ascunşi. Toţi înarmaţi.

— Atunci avem timp să ne întoarcem la tata şi să-l înştiinţăm – răspunse cu bucurie George – poate izbutim chiar în noaptea asta să le venim de hac bandiţilor, măcar că sunt înarmaţi şi stau la pândă bine ascunşi.

Tânărul întinse căpeteniei un ghem de sfoară subţire dar trainică, pe care îl purta totdeauna în buzunar – după pilda lui Petre. Butu lega zdravăn pe arabul leşinat şi-i vârî apoi şi un căluş în gură.

Cele două luntri uşoare fuseseră împinse în vremea asta repede de curent la vale; acum cei doi negri apucară lopeţile şi începură să vâslească din răsputeri. Odată văzură cum negrul din luntrea cealaltă ridică lopata şi izbi pe arab în cap. Pesemne că acesta se dezmeticise şi încercase să-şi slăbească legăturile. Acum îl ameţise iar pentru o bucată de vreme.

Ajunseră curând la golf. Camarazii zoreau să ia în primire uleiul care fusese adus într-o barcă cu motor de pe vasul străin. Căpitanul lăsă pe Rindow să supravegheze încărcatul şi coborî în submarin, unde fusese dus prizonierul însoţit de Butu şi căpetenie.

George povesti cele întâmplate de la plecarea lui, apoi dădu cuvântul lui Bell, care urmă:

— Butu spune că hoţi cu toţi prizonierii ascuns în tufiş des la mal. Loc strâmt pe unde vine şi pleacă. Patru oameni fac pază acolo, doi pe mal. Toţi bandiţi armat bine. Prizonieri frica omoară bandiţi dacă atacă pe ei cineva.

— Lasă că nu le dăm noi răgaz – zise Farrow – deşi lesne n-are să fie să le venim de hac, având în vedere cu cine avem de-a face. Arabii nu vor pregeta să ucidă pe bieţii prizonieri dacă îi vom ataca făţiş. Trebuie, să ne folosim de un vicleşug.

II
ISCOADELE ÎN PRIMEJDIE

— AI DREPTATE – încuviinţă ofiţerul străin care însoţise transportul uleiului – nu v-am putea fi şi noi de folos într-o privinţă oarecare?

— Cel mult să predaţi autorităţilor în drept pe bandiţi după ce îi vom fi prins – răspunse Farrow – deocamdată îl puteţi lua pe acesta de aici, mai întâi însă o să-l iau la cercetări.

— Nu cred că vei afla ceva de la el.

Ofiţerul avea dreptate, căci la întrebările lui Farrow, fie în limba engleză, fie în cea franceză, arabul îi răspunse cu un zâmbet dispreţuitor.

— Ar trebui să-l bateţi până ce îşi va deschide pliscul – strigă ofiţerul, mânios.

Căpitanul zâmbi şi zise în englezeşte:

— Îl las pe seama căpeteniei Bell, căruia bandiţii i-au răpit soţia. Va şti el să-i dezlege limba, fii pe pace!

Arabul scrâşni din dinţi acum şi se uită cu teamă la uriaşul negru. Îşi închipuia el cam ce îl aştepta, zise apoi, şovăind, într-o englezească destul de bună:

— Nu ştiu ce aveţi cu mine. Pentru ce m-aţi atacat şi m-aţi legat fedeleş?

— Nu vorbi prostii! se răsti Farrow la el. Dacă nu-ţi bagi minţile în cap, te voi preda într-adevăr căpeteniei şi cred că în furia lui, Bell te va jupui de viu. Să-mi spui acum cine e şeful vostru alb care conduce vânătoarea de sclavi!

Se vedea bine că în arab se dădea o luptă lăuntrică, dar ameninţarea căpitanului îl hotărî.

— Spaniolul Huerta – bâigui el – e învoit cu şeicul nostru.

— Aţi robit mulţi oameni până acum? Şi ce-aţi făcut cu ei? cercetă Farrow mai departe.

— Nu prea mulţi. I-am dus la noi în ţară şi i-am vândut pe la şeicii noştri, unde se simt foarte bine.

— Ca în rai! făcu în batjocură, căpitanul. Acum să-mi spui cum am putea ataca mai lesne lagărul.

— O să vă fie cu neputinţă, răspunse grav, arabul. Huerta a luat măsuri straşnice de prevedere. Dacă un paznic va prinde de veste la timp că se pregăteşte un atac, prizonierii vor fi ucişi îndată şi aruncaţi în mlaştina crocodililor din apropierea lagărului. Stăpâne, spun tot, numai să nu mă dai în mâna negrului acestuia.

— Hm… greu lucru îmi cer – zise, îngândurat, Farrow – în sfârşit, vom vedea. Trebuie însă să eliberăm neapărat pe bieţii sclavi. Pe cât ştiu, mâine seară vor fi transportaţi în

bărci devale pe fluviu. Nu le-am putea aţine calea ca să prindem pe bandiţi?

Arabul zâmbi ironic când răspunse:

— Dacă Huerta va vedea că nu mă întorc va înţelege că mi s-a întâmplat ceva şi n-o să stea o clipă la îndoială ca să omoare pe prizonieri şi să-i dea crocodililor, decât să se ştie în primejdie.

— Atunci trebuie să sfârşim chiar în noaptea asta – zise cu hotărâre căpitanul – cred că dacă îi atacăm pe neaşteptate, nu vor avea timp să le facă de petrecanie prizonierilor.

— Intrarea e foarte îngustă, răspunse arabul, pe care încurcătura camarazilor îl bucura. Paznicii sunt buni trăgători şi au arme cu repetiţie. Vă vor ţine în loc până ce toţi prizonierii vor fi ucişi. De aici, de pe uscat e aproape cu neputinţă de nepătruns, poteca fiind foarte îngustă şi trece printr-o mlaştină. Sentinelele care stau acolo de pază pot vedea de la mare depărtare pe cei ce vin să tragă în ei.

— Cu toate astea noi tot o să ne ducem şi va fi vai şi amar de Huerta şi tovarăşii lui dacă se ating de prizonieri, zise căpitanul, ameninţător. Domnule ofiţer – se adresă el apoi secundului venit cu transportul de ulei – te rog să iscăleşti şi dumneata ca martor declaraţia pe care o voi scrie acum şi semna cu numele meu. Mie autorităţile engleze nu-mi vor putea face nimic, deoarece nu mă vor mai găsi aici. Ia acum pe prizonier cu dumneata şi dacă te osteneşti mâine să vii încoace, nădăjduiesc să-ţi predau şi pe ceilalţi arabi şi pe conducătorul lor alb. Noi trebuie să ne grăbim însă pentru a elibera pe bieţii prizonieri. O să se găsească, cred, o cale pentru a pătrunde în bârlogul bandiţilor. A, stai! N-ar strica să oprim burnusul şi turbanul arabului, poate ne prind bine la ceva.

Căpitanul chemă pe Petre şi Kard uriaşii echipajului şi le porunci să dezbrace pe prizonier şi să-l îmbrace apoi cu haine vechi de-ale unuia din marinari. În mâinile acestor doi, Arabul era, fireşte, neputincios şi isprăviră repede cu el.

În vremea asta se sfârşi şi predarea uleiului. Farrow plăti camaradului de pe vaporul străin şi-i mulţumi călduros.

Ofiţerul luă prizonierul şi procesul-verbal încheiat de căpitan şi semnat de el şi George, apoi plecă. Puţin după aceea ridică şi submarinul ancora. Deoarece motoarelor nu li se dăduse decât o viteză redusă, zgomotul pe care-l făceau aproape nu se-auzea. Căpitanul avea de gând să se oprească acolo unde George se întâlnise cu Bell, căci din locul acela nu mai erau – din spusele lui Butu – decât vreo câţiva kilometri până la lagărul vânătorilor de sclavi.

Pe când „Dox”-ul aluneca încet în josul apei, Farrow puse să se tragă la sorţi cei douăzeci de camarazi care aveau să însoţească primejdioasa expediţie. Cum fiecare din ei avea să ia cu sine câte două granate cu gaze, nu era nevoie de prea mulţi oameni care să ţie piept Arabilor.

Ţinu apoi sfat cu George, Petre şi Bell la care luă parte şi doctorul Bertram.

— Trebuie să luăm santinelele pe neaşteptate la intrarea în strâmtoare. Mai bine îi putem trage pe sfoară dacă unul din noi va face pe Arabul. Mai mult ca sigur că paznicii stau de veghe în două bărci, câte doi în fiecare barcă, cel mai bun lucru ar fi să nu le lăsăm timp să dea alarma. Doctore, vorbeşti bine limba arabă?

— La nevoie o să meargă – răspunse Bertram – atâta cât trebuie să păcălesc pe paznic, ajunge. La ce te-ai gândit, domnule căpitan?

— Dumneata eşti aproape de-o înălţime cu arabul. Îţi vei pune burnusul şi turbanul lui. Barca în care a venit el o va conduce Bell. Intraţi de-a dreptul în canal şi veţi striga sentinelei că te-ai întors. Nu e nevoie să-i spui pricina. Noi ne vom ghemui în fundul bărcii şi când vom fi lângă luntrea pazniculuí, sărim asupra lui şi-l doborâm. Cred că e singurul mijloc de a pătrunde în bârlogul bandiţilor, fără a primejdui pe prizonieri.

— Planul nu e rău – încuviinţă doctorul, deşi cu oarecare şovăială – ce te faci însă dacă luntrile lor sunt atât de aproape una de alta şi cei din a doua luntre prind de veste şi dau alarma?

— Lagărul e la doi paşi, aruncăm repede granatele de gaze şi nu le lăsăm răgaz să facă vreo mişcare.

— Butu trebuie să ne descrie cât mai exact situaţia lagărului, ca să putem năvăli fără zăbavă în el – îşi dădu cu părerea George – şi mai bine ar fi să aruncăm toţi în acelaşi timp granatele. O luptă ar fi atunci de prisos, ne-ar rămâne cel mult sentinelele de pus cu botul pe labe.

— Vântul bate în spre mal şi dacă n-ar fi păpurişul atât de des, aş fi de părere să aruncăm granatele chiar în desiş; mă tem însă că gazele s-ar împrăştia prea încet – zise căpitanul – deci, n-avem încotro, vom încerca să doborâm în alt chip pe paznici.

— Ştii ce, tată? Eu m-aş duce niţeluş în iscoadă să văd cum sunt postate sentinele. De pildă, dacă, împreună cu Petre, aş acoperi una din bărci cu trestii, poate am izbuti să înşelăm paznicii. Ce zici?

— Hm, ideea nu e rea; ar fi chiar mai bine să ştim dinainte cum sunt împărţiţi paznicii, lucrul e însă mult prea primejdios – răspunse căpitanul.

— Nu, nu – se încăpăţână tânărul – dacă veniţi şi voi îndată după noi, nu încape nici o primejdie. Ba aveţi chiar bună acoperire cu barca noastră. Puteţi trece astfel pe lângă sentinele fără să fiţi văzuţi.

— George al nostru are şi de data asta dreptate – încuviinţă doctorul – nu poate bate la ochi o insulă de verdeaţă pe care o mână vântul în canal şi avem astfel o acoperire minunată.

— Dacă nu mi-ar fi frică de crocodili mi-aş pune o tufă de trestii pe umeri şi aş înota ca o insulă rătăcitoare – zise George – dar şi altminteri o să meargă. Haidem, Petre, să luăm cea mai mică barcă şi s-o acoperim cu verdeaţă!

Uriaşul nu se dădea niciodată în lături când era vorba să-şi însoţească odorul. Petre aduse pe punte bucăţile de aluminiu şi întocmi la repezeală o barcă mică de tot, cu care puteau trece prin apa cea mai îngustă, pe când ceilalţi camarazi făceau acelaşi lucru cu alte patru bărci mai mari. În vremea asta „Dox”-ul ajunsese la locul unde George şi căpetenia se întâlniseră cu arabul. Căpitanul dădu ordin ca submarinul să tragă la mal şi să ancoreze în desişul de trestii. Se lăsară apoi bărcile la apă şi camarazii căzuţi la sorţi coborâră în ele.

Petre şi George tăiară trestii şi le legară aşa de bine de marginea bărcii că nici nu se mai cunoştea ce anume e. Dacă se ţineau aplecaţi, nici ei nu puteau fi zăriţi.

Barca în care se afla căpitanul, doctorul, Butu şi trei marinari, venea în urma ei, pe când celelalte trei se ţineau mai la depărtare.

Vâsleau cu băgare de seamă împotriva curentului şi marinarii înaintau deci foarte încet, ceea ce nu supără de fel pe camarazi. Dimpotrivă, cu cât timpul trecea, cu atât sentinele vor fi mai somnoroase.

Se scurse vreun ceas. În sfârşit Buru, care stătea ghemuit îndărătul căpitanului, îl atinse pe Farrow uşor pe braţ şi, printr-un şuierat căpitanul dădu fiului său semnalul convenit.

George înţelese că se aflau acum aproape de canalul îngust. Petre vâsli şi mai încet; ajunseră la intrare. Se opriră câteva clipe până ce barca lui Farrow fu lângă a lor. Bell, care stătea la proră, apucă barca lui George şi o ţinu cu mâna lui puternică pe loc.

Vântul împinse cele două bărci în deschizătură. Canalul era într-adevăr atât de îngust încât două bărci abia puteau înainta alături, aşa că luntrile sentinelelor trebuiau să fie una

îndărătul celeilalte, sau amândoi paznicii se aflau într-una singură.

Cu atât mai bine pentru camarazi, îi vor putea astfel doborî dintr-odată.

George se ghemuise la proră şi se uita cu încordare printre trestii, pe când Petre vâslea cât putea mai încet, ca să nu facă zgomot. Bine că îl mai ajuta vântul care împingea barca din spatele lui, în care se aflau şase inşi, altminteri ar fi trebuit s-o tragă el singur după a lor.

Lăsaseră în urmă patru cotituri. Vântul nu mai sufla atât de tare şi Petre vâslea încet, ca să pară că într-adevăr barca lui e o tufă de verdeaţă care pluteşte pe apă.

Ajunseră la a cincea cotitură. Deodată, George tresări, căci la cel mult zece metri înaintea lor zări o luntre în care tocmai se ridicau doi inşi în picioare. Petre îi zărise se asemenea; lăsă lopeţile din mână ca barca să alunece în voia ei.

Înaintau, fireşte, foarte încet, deoarece aveau de tras şi barca acea grea după ei. George auzi pe cele două sentinele spunându-şi ceva.

I-ar fi părut bine să-l aibă acum pe doctor lângă el ca să-i tălmăcească vorbele lor. Aşa însă n-avea altceva de făcut decât s-aştepte ce va urma. Ţinea pregătită o granată ca s-o arunce imediat ce va fi nevoie.

Iată-l numai la cinci metri de kanu. Cei doi arabi stăteau tot în picioare, cu puştile în mână şi se holbau la tufa aceea ciudată, al cărei rost nu-l înţelegeau. George tocmai vroia s-arunce granata când barca îi fu zguduită cu putere dinapoi. Întoarse speriat capul şi-l văzu pe doctor în picioare în barca dindărătul lui.

Bertram strigă ceva cu glas înăbuşit arabilor şi, spre bucuria lui George, sentinelele lăsară jos puştile şi răspunseră râzând. Barca lui fu împinsă cu putere de cea dindărăt spre kanu-ul sentinelelor şi tânărul băgă de seamă cum arabii o dădură pe a lor în păpuriş pentru a face loc presupuşilor tovarăşi, astfel că barca acoperită cu trestii se alătură chiar de a sentinelelor.

Poate că arabii îşi dădură seamă în ultimul moment că au fost păcăliţi, dar în aceeaşi clipă Petre se ridică în picioare şi degetele lui de oţel se încleştară în beregata lor, fără să le lase timp să ţipe, le ciocni apoi căpăţânile una de alta, dar lovitura nu fu ucigătoare, din pricina turbanelor groase care le înfăşurau frunţile. Arabii se prăbuşiră însă nemişcaţi pe fundul kanu-ului şi rămaseră nemişcaţi.

Petre sări în luntre şi-i legă fedeleş. Le mai puse şi câte un căluş în gură, legă pe unul de proră, pe celălalt de pupă, ca să

nu se poată dezlega unul pe altul când îşi vor reveni în simţiri.

— Totuşi, n-ar fi rău să lăsăm pe cineva de pază – şopti căpitanul – care din voi se oferă de bunăvoie? E de mare însemnătate, căci s-ar putea ca să fi pornit câţiva din arabi la pescuit.

Un tânăr marinar se însărcină cu paza prizonierilor. Căpitanul îi băgă bine în cap să fie cu ochii-n patru, apoi cele două bărci porniră mai departe.

Apucară iar după o cotitură şi George zări o lumină slabă înaintea lui. La vreo treizeci de metri de el se sfârşea canalul şi începea lagărul, dar nu se vedea nici o sentinelă.

Tânărul privi nedumerit în juru-i, neştiind ce să facă. Petre însă îl ghionti pe la spate şi-i arătă spre păpuriş. Acum desluşi şi George două umbre. Arabii aceştia puşi de pază îşi împinseseră luntrea mai adânc între tufele de trestii, pentru a nu fi văzuţi lesne. Fireşte că li se păruse şi lor ciudată insula aceea mică de verdeaţă, dar nu o luară prea mult în seamă. Totuşi, se ridicară în picioare şi se uitau cu încordare spre apă, aşa că nu se putea să nu zărească în curând şi cealaltă barcă.

— Nu mai e timp de zăbavă – şopti Petre lui George – o să spun lui Bell să dea drumul bărcii noastre.

Zis şi făcut. Şopti ceva căpeteniei, apoi din câteva lovituri de lopeţi împinse barca în tufiş, drept lângă a arabilor uluiţi.

În clipa următoare George izbi cu patul revolverului în tâmpla unuia din ei, pe când Petre pocni cu lopata pe celălalt în moalele capului şi-l făcu să cadă grămadă pe fundul luntrii, fără să-l dea răgaz să scoată un ţipăt.

În vreme ce Petre îi lega fedeleş şi le punea câte un căluş în gură, George asculta cu încordare în spre lagăr, dar nu auzi nimic. Focul se zărea acum mai desluşit şi lângă el şedeau ghemuite două trupuri omeneşti.

Oare să fi pus Huerta şi aici sentinele, de teamă că lagărul era prea aproape de fluviu şi putea fi văzut de pe apă? Încet şi cu mare băgare de seamă alunecau cele două bărci, îndreptându-se spre mal.

— Petre, eu zic să-i doborâm şi pe ăia de colo – şopti George uriaşului – dacă îi surprindem în somn pe bandiţi, nu mai e nevoie să ne folosim de granatele cu gaze. Acu trebuie să sosească şi camarazii şi treaba o să meargă strună.

— Să ne sfătuim mai întâi cu căpitanul – fu de părere Petre dar tânărul stărui:

— Nu, nu, îndată ce vom ajunge la mal coborâm şi ne furişăm în spatele celor doi arabi. Dar stai, mai întâi să cer

doctorului burnusul şi turbanul.

Se duse repede la pupă şi şopti ceva spre cealaltă barcă. După câteva cuvinte schimbate cu tatăl său acesta îi întinse în grabă cele cerute. George îşi puse turbanul şi burnusul, apoi se-ntoarse la proră, căci barca se şi izbise de mal.

Coborî pe uscat urmat de Petre. Uriaşul se aplecase pe cât îi era cu putinţă şi mergea în spatele lui George pentru a nu fi văzut dacă unul din arabii de lângă foc ar fi ridicat din întâmplare capul şi l-ar fi zărit pe George.

În clipa următoare chiar aşa se şi întâmplă. Arabii se ridicară de jos şi ieşiră în întâmpinarea presupusului lor tovarăş.

Tânărul înţelese că era vorba de schimbarea paznicilor. Aşa dar, trebuiau să mai sosească încă doi, ba poate chiar patru, deoarece şi sentinelele de pe uscat urmau să fie schimbate în acelaşi timp. Era deci nevoie să se grăbească.

Cei doi arabi se apropiară şi unul din ei îi şopti ceva lui George. Drept răspuns tânărul sări în lături, se repezi la celălalt şi-l pocni cu patul revolverului în tâmplă, pe când Petre îşi încleştă degetele în beregata celuilalt şi-l izbi cu pumnul în moalele capului după cum făcuse şi cu ceilalţi.

Aşa dar, încă doi scoşi din luptă. Acum sosiră şi camarazii din barca a doua. Arabii fură târâţi mai încolo şi legaţi zdravăn.

Mai întâi de toate camarazii trebuiau să afle cam în ce fel era întocmit lagărul. Spre norocul lor luna ieşi din nori şi lumina din plin satul. Zăriră trei colibe mari, apoi un gard împrejmuitor înalt cu pari ascuţiţi în vârf tivit, probabil cu sârmă ghimpată. Acolo trebuie să se fi aflat sărmanii captivi.

Deodată, dintr-una din colibe apărură patru inşi. Camarazii se trântiseră repede la pământ când auziseră uşa scârţâind, numai George rămăsese în picioare, ba înainta chiar agale spre foc.

Îndrăzneala lui înşelă pe arabi care veneau să schimbe sentinelele. Fără să se uite în juru-le, se apropiară şi ei de foc. Nepăsarea lor se schimbă în spaimă când se pomeniră înhăţaţi pe la spate. Petre şi Bell mai ales le veniră repede de hac la doi din ei.

— Aşa! zise cu glas coborât căpitanul. Acum trebuie să punem mâna şi pe cele două sentinele care păzesc pe uscat. Ia du-te cu Bell, Petre, de vezi dacă vin, nu cred să mai întârzie mult. În vremea asta noi o să-i legăm pe ăştia de aici şi o s-aşteptăm şi pe ceilalţi camarazi. Trag nădejde că totul are să se sfârşească spre mulţumirea noastră.

Amândoi uriaşii se făcură nevăzuţi în întunerec. Curând după aceea sosiră şi celelalte bărci cu restul camarazilor şi pe când căpitanul dădea ordinele trebuincioase, se întoarse şi Petre cu Bell, ducând fiecare în spinare câte un arab leşinat. Fură şi aceştia legaţi la repezeală.

Farrow poruncise ca toate colibele să fie cercetate una câte una şi un camarad să rămâie de pază la uşă cu o granată de gaze în mână.

Intrară mai întâi în coliba de unde ieşiseră cele patru sentinele. George fu, fireşte, primul care pătrunse înăuntru, urmat de Petre, Bell, căpitanul şi câţiva camarazi. Dibui cu băgare de seamă prin încăpere, până ce se izbi de o masă. Zgomotul trezi pe câţiva din somn, care începură să înjure mânioşi. Doctorul însă îi potoli cu câteva cuvinte, spuse în limba arabă.

Dar din mormăiala lor camarazii înţeleseră că îşi aveau culcuşurile în lungul pereţilor, cât ţinea încăperea. Fiecare camarad ţinea în mâna stângă lampa de buzunar, iar în dreapta revolverul de ţeavă. Se împrăştiară în tăcere prin odaie, apoi căpitanul şuieră odată printre dinţi. În clipa următoare lumina ţâşni şi paturile revolverelor izbiră cu sete în ţestele arabilor, buimăciţi de somn sau adormiţi. Se auziră câteva gemete, apoi se făcu tăcere.

— Până acum totul a mers bine – zise căpitanul – să vedem ce-o mai fi de-acum încolo. Doi oameni să rămână aici să lege pe arabi şi să le pună căluş. Nu trebuie să le dăm prilej să se înţeleagă între ei.

— Cred că acum vom da, în sfârşit, de şeful lor – şopti căpitanul, când fură la a treia colibă. Probabil că aici dorm „cei mari”, adică numai cinci, deoarece am doborât până acum douăzeci şi şase de inşi. Cu ăştia isprăvim noi lesne, sunt prea puţini ca să ne poată ţine piept.

Totuşi, deschiseră cu mare băgare de seamă uşa şi camarazii se furişară binişor înăuntru. Când aprinseră însă lămpile de buzunar, nu văzură decât trei oameni care dormeau buştean şi pe care îi ameţiră, fireşte, cât ai clipi.

— Ce să fie asta? făcu Farrow, cu mirare. Lipseşte tocmai albul. Să fi simţit ceva? Să mergem repede la prizonieri, poate s-a dus cu celălalt arab ca să-i măcelărească şi să-i arunce crocodililor.

Alergară la poarta gardului şi o sfărâmară cu paturile revolverelor. Bell strigă câteva nume, printre care pe al soţiei sale, dar nu veniră decât opt negri şi aceştia începură să ţopăie de bucurie în jurul lui.

III
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

Cu un cuvânt care căzu ca un bubuit de tunet, căpetenia îşi potoli oamenii şi îi luă la cercetări. Zise apoi cu adâncă mâhnire lui Farrow:

— Master căpitan, hoţ alb şi oacheş plecat cu Fato şi frate Ngomo. Vrea duce pe ei la altă căpetenie, Sita, care şade departe, la Maşinga. Bell trebuie merge repede după hoţi.

— Tată, nu e aşa că ne ducem şi noi cu el? se rugă George. Aşa am făcut treaba numai pe jumătate. M-aş bucura să-l ajutăm şi mai departe pe bietul Bell. Tot vrem noi să pătrundem mai adânc în ţară, aşa că putem porni chiar de aici.

— Hm… ai dreptate – răspunse căpitanul, după ce chibzui niţel – dragă Rindow, du dumneata pe prizonieri la coastă şi predă-i căpitanului care ne-a vândut uleiul. Poate se mai duc şi câţiva din negrii să depună ca martori în faţa autorităţilor, care îi vor trimite apoi îndărăt la vatră. Eu cu Petre, George şi doctorul plecăm chiar acum. Dacă punem mâna pe Huerta, îl expediem peşcheş cu oamenii lui Bell încoace.

— Şi unde să vă aşteptăm? Aveţi de gând să zăboviţi mult?

— Nu ştiu încă. Probabil câteva săptămâni. Cum îl cunosc eu pe George, va vroi să cunoască în amănunţime ţara, oamenii şi obiceiurile lor. Rămâi cât mai aproape de coastă, dragă Rindow, o să te găsim noi când ne vom înapoia. Poţi chiar trimite din când în când o barcă în golful unde am ancorat acum. Aşa! Ne mai trebuie câteva cutii de conserve. Pături şi de ce vom mia avea nevoie ne putem cumpăra în orăşelele pe care le vom întâlni în drum.

Se începură pregătirile. Printr-o rachetă luminoasă i se dădu lui Brun, al doilea ofiţer rămas pe submarin, semnalul să se apropie de coastă. Prizonierii fură transportaţi pe vas şi închişi în cală. Apoi „Dox”-ul se depărtă iar.

Pe mal nu mai rămaseră decât cei patru camarazi, Bell şi cei nouă războinici ai săi.

Din nenorocire aceştia n-aveau nici un fel de armă, căci bandiţii le luaseră suliţele. Puştile moderne şi pistoalele arabilor nu se pricepeau să le mânuiască, luară deci numai pumnalele lor lungi, care nu erau nici ele de lepădat când ar fi ajuns lucrurile la o luptă. Căpetenia propuse ca a doua zi oamenii săi să fie lăsaţi să-şi facă arcuri şi săgeţi.

Bell conducea micul convoi; după el venea căpitanul şi doctorul, apoi cei nouă războinici şi la urmă Petre şi George.

Căpetenia le spusese că ţinutul mişuna de lei care erau porniţi acum după pradă, dar deşi primejdia era mare, Farrow vroia să se folosească de răcoarea nopţii şi a dimineţii şi să facă popas abia pe la vremea prânzului, când soarele dogorea cu putere.

Poteca ducea câtva timp printr-o pădure deasă, pe urmă începea şesul întins cu iarba înaltă. Convoiul înainta încet. Aici era primejdia şi mai mare, deoarece în desiş se aţineau leii, căci găseau o pradă îmbelşugată.

Totuşi Bell nu se sinchisea de asta şi la o întrebare a căpitanului unde sunt leii, răspunse:

— Bell simte repede când vine, acum nici unul nu aproape.

Adulmecă niţel aerul şi Farrow se miră că negrul putea simţi numai prin miros fiara. Mai că nu-i venea să creadă, dar după ce merseră încă vreo jumătate de ceas, Bell se opri deodată în loc şi ridică suliţa. Adulmecă iar aerul, întorcând capul în toate părţile. Arătă apoi cu suliţa la stânga şi şopti:

— Colo *Simba, master* căpitan.

Dar oricât de mult îşi încordă privirea, Farrow nu putu zări nimic; totuşi îşi pregăti puşca şi spuse doctorului să fie gata de luptă.

Cei nouă negri, care în nici un caz nu puteau ţine piept fiarei cu cuţitele lor, se ghemuiră la pământ. Cel din urmă mai apucă să şoptească lui George *„Simba”* şi tânărul cunoştea prea bine însemnătatea acestui cuvânt.

— Petre, un leu – trecu el mai departe vorba şi despiedecă puşca.

Camarazii stăteau nemişcaţi; uriaşa făptură a căpeteniei cu suliţa în mână părea o statuie de granit.

Deodată la cel mult douăzeci de metri de ei, de pe o moviliţă de pământ se ridică un leu enorm. Se holbă oarecum nepăsător la oamenii aceştia care veneau să-i turbure liniştea; ochii săi luceau înfiorător în razele lunii; George ochi, dar nu ştia dacă trebuie să tragă sau nu. Lumina era prea înşelătoare şi un glonţ care ar fi dat greş însemna pieirea câtorva din ei, deoarece leul era prea aproape.

Se bizuia pe Bell, care avusese adeseori de-a face cu astfel de fiare. Va ştii el ce are de făcut. Dar înlemni de groază când îl văzu pe negru înaintând spre leu şi strigându-i ceva, răstit.

George crezu un moment că Bell îşi pierduse minţile, apoi îşi aduse aminte că citise undeva cum fiarele o iau la fugă când se pomenesc cu oameni înaintea lor şi le aud glasul.

Căpetenia se apropia tot mai mult de leu. George se gândi să descarce un glonţ, îşi spuse însă că l-ar pune pe Bell în şi mai mare primejdie, fiindcă la auzul detunăturii leul s-ar repezi la negru să-l sfâşie.

În vremea asta leul începu să devie neliniştit. Sucea căpăţâna lui enormă în toate părţile, ca şi când n-ar fi ştiut ce hotărâre să ia, pe urmă întoarse spatele şi o luă în sărituri mari pe câmpie.

— Ei drace! murmură doctorul, uluit. La aşa ceva nu m-aş fi aşteptat. Dar de ce nu ne-ai spus să tragem câteva gloanţe în leu, Bell?

— Hoţi poate încă aproape – răspunse scurt negrul – abia după-amiază plecat. Împuşcături aude departe.

— Are dreptate – încuviinţă căpitanul – Huerta cu tovarăşul său nu pot înainta prea repede având doi prizonieri cu ei. Dar, ca să ne întoarcem la leu; pesemne că era sătul. De aceea ne-a lăsat în pace.

— Simba bătut Kudu – zise căpetenia arătând spre nişte coarne mari care ieşeau din movila de pământ – Bell ştiut că leu acum nu primejdios.

— Sfinte Dumnezeule, ce-aş mai da să am şi eu simţuri atât de agere! spuse Farrow. Nu mi-ar fi atunci frică să colind noaptea prin astfel de pustietăţi.

— Ei lasă că şi Bell o să-şi dea toată osteneala să ne ferească de primejdii, are doar destule motive să ne fie recunoscător. Nu degeaba i-am salvat războinicii din captivitate şi i-am scăpat de bandiţi. Crezi însă, dragă căpitane că, atunci când l-o avea pe Huerta şi tovarăşul său în puterea lui, o să-i ducă într-adevăr la oraş ca să-i predea autorităţilor?

— A fost ostaş şi ştie să se supună ordinelor unui superior deşi, la drept vorbind, spaniolul ar merita o pedeapsă mai aspră decât aceea pe care i-o vor da autorităţile. Dar poate ajung lucrurile la o luptă şi ştie el ce soartă îl aşteaptă dacă ar cădea în mâinile noastre. Să se răfuiască amândoi.

— Zău că nu i-aş lua-o în nume de rău lui Bell – zise doctorul – ce trebuie să sufere, sărmanul, când îşi ştie soţia în ghearele unui astfel de ticălos!

Convoiul înainta în tăcere. Căpetenia negrilor era călăuză neadormită şi până la ziuă nu se mai întâmplă nimic. Abia acum făcură un scurt popas. Camarazii îmbucară ceva, apoi negrii se sfătuiră cu căpetenia lor, care zise tovarăşilor albi:

— Bell trebuie vâneze ceva, oamenii tare slăbiţi, nu mâncat de mult bine. Bell face repede.

— Cum, ai de gând să vânezi o sălbăticiune numai cu suliţa? se miră George. Merg şi eu să văd. O să mă ţin de o parte şi nu o să mă amestec.

— Bine, vie tânăr *master!*

George îşi atârnă puşca-n spinare şi urmă pe negru, care se îndreptă cu paşi mari spre nişte movile, la o depărtare de vreo două sute de metri de lagăr. Tânărul vroia neapărat să vadă cum poate Bell vâna o antilopă cu suliţa.

Iată-i acum la vreo cincizeci de metri de movile. Pesemne că Bell vroia să se urce pe una din ele pentru a ochi de acolo vreo sălbăticiune prin stepa întinsă. Deodată, la nici douăzeci de metri de ei răsări ca din pământ o antilopă uriaşă. Se vede că stătuse acolo jos să se odihnească şi-şi zărise duşmanii abia acum.

Chiar pentru o împuşcătură era prea târziu, căci până să ducă George puşca la ochi, animalul iute de picior, ar fi fost de mult departe. Totuşi tânărul îşi smuci arma din spinare, cu gând să tragă, fără să se gândească în clipa aceea că s-ar putea să fie Huerta pe aproape.

Nu mai fu însă nevoie. Suliţa căpeteniei zbură şuierând prin aer. Tăişul sclipi ca un fulger în bătaia soarelui şi George văzu uluit cum se înfipse în trupul antilopei care fugea. Cu o bufnitură sălbăticiunea se prăbuşi la pământ şi rămase nemişcată.

— Bravo, Bell! strigă George cu sinceră admiraţie. Acum cred şi eu că eşti în stare să vânezi un leu cu suliţa.

— Nu greu, *master.* Eu învăţ tânăr *master* cum aruncă suliţa!

— Da, da, Bell, învaţă-mă! strigă cu bucurie George.

Negrul se duse la antilopă, cu o smucitură trase suliţa din trupul ei, pe urmă se întoarse la George şi zise:

— Colo movila bună ţintă. Tânăr *master* vede cum trebuie apucat suliţa, îndoaie braţ şi aruncă.

Suliţa grea vâjâi prin aer şi se îngropă adânc în movila de pământ. Bell o aduse înapoi. George încercă şi el, dar deşi îşi încordase toate puterile, suliţa n-ajunse până la movilă, ci abia la poalele ei. Totuşi Bell strigă cu însufleţire:

— Aruncat bine, tânăr *master.* Bell nu văzut încă pe un războinic arunce aşa bine întâia dată suliţa grea a lui Bell. Mai încerce odată tânăr *master!*

Molipsit de înflăcărarea uriaşului negru, George mai aruncă de câteva ori suliţa, până ce izbuti s-o înfigă în movilă.

— Aşa acum ajunge! zise el, râzând. Oamenii dumitale sunt flămânzi şi aşteaptă. În drum o să mai arunc odată

suliţa, ca să capăt îndemânare.

— Bell dăruieşte tânăr *master* suliţa. Trimite la vapor. Să aducă aminte câte odată tânăr *master* de Bell.

Negrul îşi încărcă în spinare antilopa care cântărea destul de greu şi plecară.

Vânatul fu repede jupuit şi pus în frigare. După ce se săturară stinseră focul şi porniră mai departe.

*

* *

Cu puţin înainte de amiază, pe când căpitanul se gândea să facă un scurt popas, ajunseră la un râu destul de lat. Bell dădu acolo de urmele unui foc de lagăr şi rămăşiţele unei căprioare.

— Bandiţi fost aici acum şase ceasuri – zise el – trecut azi dimineaţă râul.

— După ce cunoşti? îl întrebă, mirat, căpitanul, arătând la câteva capete de crocodili care pluteau deasupra apei.

— Omorât câţiva din ei şi tovarăşi ai lor avut treabă să-i mănânce ori fugit.

— Am putea face şi noi la fel, fu de părere Farrow.

Bell însă se împotrivi:

— Împuşcături aude departe, bandiţi nu poate merge aşa repede ca *masteri,* Bell goneşte crocodili.

— Lasă-l să facă el cum ştie! se rugă George. Trebuie să fie foarte interesant. Mâncăm acum din conserve sau vrei să vâneze iar ceva, Bell?

— Bell vânează repede antilopă. Oameni face în vremea asta arc şi săgeţi – răspunse uriaşul negru.

Fireşte că George vroia mai bine să vadă cum lucrează negrii şi-l lăsă pe Bell să plece singur.

După ce fiecare din ei făcu cam vreo cinci-şase săgeţi. Se întoarse şi Bell, aducând, în afară de o antilopă mai mică, încă doi cocoşi sălbateci pe care îi vânase. Negrii îi jumuliră la repezeală şi penele lor tari le legară la săgeţi ca să aibă o uşurinţă şi mai mare la zburat. Tendoanele antilopei fură întrebuinţate la arcuri. George se miră cât de departe nimereau aceste săgeţi. Puteau omorî cu una din ele un om la o distanţă de cel puţin cincizeci de metri.

Fripseră antilopa şi după ce o mâncarăm, căpitanul zise:

— Acum trebuie să trecem râul. Dar cum vrei să goneşti crocodilii, Bell? N-am putea cuteza să-i împuşcăm? Cred că Huerta e departe.

— Şi bandiţii oboseşte şi trebuie odihneşte îşi dădu părerea căpetenia. Vie *masteri* cu mine, eu găsesc vad bun. Bell aduce pe urmă crocodilii aici.

Se apropiă de râu, urmat de camarazii miraţi, care nu pricepeau în ce chip va alunga fără împuşcături droaia de crocodili.

La vreo cincizeci de metri de lagăr Bell arătă spre râu şi zise:

— Aici apa adâncă numai un metru, *masteri* poate trece lesne. Nici mulţi crocodili la loc ăsta, pleacă ele repede.

— Pot privi şi eu cum îi goneşti? întrebă George.

— Tocmai vroiam să propun, astea – răspunse cu bucurie negrul – dar *master* trebuie dai la mine sfoară.

George îi întinse ghemul şi negrul tăie cam vreo douăzeci de metri. După ce răsuci sfoara în două şi avu astfel o funie de zece metri, o legă de coada suliţii şi se întoarse iar în lagăr.

IV
O VÂNĂTOARE DE RINOCERI

MERSERĂ VREO DOUĂ CEASURI şi dădură de un ţinut deluros. Căpitanul se miră că-l vede pe Bell privind cu atâta încordare în juru-i. La întrebarea lui, negrul răspunse în şoaptă:

— Master căpitan, aici aţine un *monuhu* rău. Bell nu văzut încă, dar auzit mult despre el. *Masteri* fie cu băgare de seamă.

— *Monuhu*? Păi aşa spun băştinaşii rinocerilor cârni – zise turburat doctorul – e specia cea mai mare de rinoceri africani; unii din ei sunt lungi de aproape cinci metri şi înalţi de doi.

— Un rinocer cârn? făcu George, curios. Oare cum arată? Tare aş vrea să răpun un astfel de rinocer!

— Te cred – zise Bertram, râzând – parcă eu nu! Rinocerul cârn are capul mai lung decât ceilalţi, cornul dindărăt e mic, pe când cel dinainte e drept, uneori adus niţel de vârf şi lung de peste un metru. Ar fi un trofeu minunat dacă am putea duce pe insula noastră un astfel de cap.

— Mai că am avea un muzeu cu care nu s-ar putea măsura nici unul din lume – zise George – ar fi bine să ne atace ca să fim siliţi să-l împuşcăm. Chiar dacă Huerta ar auzi din depărtare detunăturile, nici prin gând nu o să-i treacă poate că e urmărit. Îşi va închipui că sunt nişte vânători paşnici care cutreieră ţinutul. Eu în locul dumitale, doctore, i-aş spune asta căpeteniei.

— Bine, o să-i spun, deşi nu cred că o să se învoiască. Trebuie să ne gândim că bietul om e grozav de îngrijorat de sorta nevesti-sii. Aşa dar, dacă e chip să facem altfel, e mai bine să nu tragem.

Dar abia plecă doctorul şi George îşi smuci puşca din spinare şi o ţinu în mână. Dorinţa lui cea mai vie era acum să se ivească de după vreo movilă rinocerul şi să-i atace.

Merseră însă multă vreme fără să se zărească vreo fiară sălbatecă, doar din când în când o antilopă care o lua repede la fugă.

Speranţa lui George se spulbera cu fiece pas pe care-l făcea. Văzu chiar pe tatăl său căutând un loc prielnic pentru popas. Vorbea ceva cu Bell şi arăta cu mâna înaintea lor. Acolo se zărea, la vreo doi kilometri depărtare, o fâşie întunecată, pesemne o apă mărginită de tufe.

Căpetenia dădu din cap şi tânărul înţelese că e vorba să se facă un locul acela un lagăr. De sigur că tatăl său vroia s-

aştepte până ce va răsări luna, deoarece un drum prin bezna aceea ar fi fost primejdios din pricina leilor care se aţineau pe acolo.

Mai erau cel mult două ceasuri până să se întunece. Aşa dar nici o speranţă să se mai ivească rinocerul, căci vor ajunge în curând la râu şi de sigur că-l vor trece îndată, pentru a-şi face lagărul pe celălalt mal.

Şi, într-adevăr, după douăzeci de minute ajunseră la râu – prea puţin lat şi adânc – pe care-l trecură cu piciorul, nezărind nici un crocodil pe aproape.

— Bell vânează iar o antilopă – zise căpetenia lui George – pe urmă odihnă şi după două ceasuri face bine întunerec, noi poate atunci mergem mai departe.

— S-aprindem repede focul! zori căpitanul. Tu, George, eşti scutit de corvoadă, du-te cu prietenul tău după vânat!

Ca şi dimineaţa aceea Bell ucise cu suliţa o antilopă, apoi George se depărtă vreo cincizeci de metri de movilă şi începu să arunce suliţa.

Acum izbuti să nimerească din a treia aruncătură ţinta şi alergă vesel să-şi ia înapoi arma. Când fu la a patra încercare, se gândi dacă n-ar fi mai bine să dea puşca jos din spinare, căci îl împiedeca oarecum la aruncat.

Amână treaba asta pentru rândul viitor. Înţepeni piciorul drept înainte şi se legănă puţin să-şi ia avânt, cum îl învăţase Bell. Deodată încremeni. Ce dihanie să fie aceea care venea dindărătul movilei de-a dreptul spre el?

Pământul duduia sub greutatea trupului uriaş; văzu spre groaza lui că era un rinocer care se apropia cu capul în piept. Îl ţinea atât de aplecat, încât cornul lung dinainte se târa aproape de pământ.

— *Master,* repede suliţa! strigă speriat Bell.

Alergă în fugă spre George, era însă prea departe ca să poată abate namila din drum.

George trebuia acum să-şi smucească puşca de pe umăr. Dar ce-ar fi să se slujească mai bine de suliţă? îl străbătu fulgerător gândul.

Rinocerul ridică o clipă capul. Atât fu deajuns.

Tânărul zvârli cu toată puterea suliţa grea spre căpăţâna fiarei, care nu mai era acum decât la douăzeci de metri de el. Şi nimeri, căci tăişul ascuţit spintecă buza de jos a rinocerului şi îi tăie beregata de-a lungul până la coşul pieptului.

Cu un răget înfiorător rinocerul se opri în loc şi clătină cu furie capul. Bell scoase un chiot de bucurie; poate că vroia prin aceasta să îndrepte fiara spre el. Într-adevăr, rinocerul se

dădu, poticnindu-se, la o parte şi se holbă la uriaşa făptură neagră care se apropia.

George smucise în vremea asta puşca din spinare. Ochi şi… două gloanţe se înfipseră în tâmpla stângă a dihaniei, care se prăbuşi cu o bufnitură grozavă la pământ.

Camarazii alergară în fugă şi după ei războinicii căpeteniei. Se uitau încremeniţi la rinocerul răpus.

— Tare aş vrea să-i iau căpăţâna! zise George. E chip să i-o retezăm cât timp mai stăm aici? Ar fi păcat să mă lipsesc de ea.

— Master are cap lui *Monuhu.* Războinicii lui Bell taie şi ia cu ei. Ştie cum trebuie făcut ca să nu împuţească – se grăbi să adauge negrul.

Pe când negrii se puseră pe lucru, doctorul zise lui George:

— Să ştii dragul meu, că vei avea un trofeu pentru care te-ar invidia cei mai de seamă vânători.

Bertram ar mai fi urmat, dacă nu i-ar fi zorit căpitanul să se înapoieze în lagăr. Şi aici conversaţia se învârtea tot în jurul rinocerului, iar doctorul spuse – şi cu drept cuvânt – că toţi trebuie să-i fie recunoscători tânărului, deoarece dacă fiara i-ar fi atacat pe întunerec, mulţi oameni şi-ar fi pierdut viaţa.

Negrii lucrau de zor şi când după patru ceasuri, căpitanul dădu semnalul de plecare, căpăţâna rinocerului era jupuită de piele, carnea înlăturată şi pe dinăuntru tigva fusese frecată cu un amestec de cenuşe de lemn şi creier.

Negrii aveau de furcă să transporte căpăţâna grea a rinocerului şi trebuiau să se schimbe cu rândul câte trei odată, totuşi caravana înainta destul de repede.

În sfârşit, începură să se ivească zorile. Bell zise acum lui Farrow:

— *Master* căpitan, noi trebuie facem popas peste zi. Aici ţinut lui căpetenia Sita. Războinici ai lui pleacă la vânătoare departe. Nu bine vede pe noi.

— Cât mai e până la satul lui? întrebă Farrow.

— Dacă merge tot aşa, ajungem după şase ceasuri. Mai bine facem popas aici. Bell ştie movilă unde poate aprinde foc şi nu vede nimeni.

— Fie! Dumneata cunoşti ţinutul, aşa că te vom asculta. E într-adevăr primejdios să ne apropiem peste zi de satul lui. Cât pentru timpul câştigat de Huerta, nu ne pasă, deşi cred că ne-a luat-o cu mult înainte, ca să-şi pună prada în siguranţă.

— *Master* căpitan drept grăieşte, Bell ştie izbuteşte. Şi *master* George este mare războinic.

Pe Farrow îl bucură lauda negrului. Dădu din cap, zâmbind şi arătă spre o movilă de termite care se desluşea bine în bătaia razelor de lună, la vreo cincizeci de metri de ei.

Bell însă se opri îndată şi zise neliniştit:

— *Master* căpitan, mergem mai bine colo, pe dreapta; este lemne pentru foc şi mai sigur decât la movile de termite.

— Pentru ce nu e sigur dincoace? întrebă zâmbind căpitanul. Nu cumva o fi şi aici un *monuhu?*

— Nu, master, acolo nu *monuhu* ci *simba,* un *simba* singuratec, mare şi rău. Nici Bell nu vrea are de-a face cu el. Mai bine ocolim.

— Bine, Bell. Nici n-ar fi înţelepţeşte din partea noastră să ne luăm la luptă prin întunerec cu o fiară sălbatecă. Poate că o facem mâine pe lumină, deoarece un leu singur nu e vreo primejdie pentru noi, pe ăsta îl dă repede gata fiul meu – dacă va fi nevoie. Aşa dar să mergem unde spui tu. Totuşi, cred că nu strică să ne ţinem puştile pregătite, căci dacă leul e într-adevăr pe aproape, se aţine numai colo, pe sub copaci.

Căpitanul se opri şi chemă în şoaptă pe George, care veni îndată.

— George, chiar acum îmi spunea căpetenia că lângă movila termitelor s-ar aţine un leu primejdios – îi zise el – vom poposi deci pe dreapta în pădurice, deoarece nu e bine să ne depărtăm prea mult, fiindcă am intra în ţinutul lui Sita. Voi fiţi pregătiţi, noi ne ducem în cercetare şi în vremea asta s-ar putea ca fiara să vă atace. Dar… fereşte-te de o vreo nesocotinţă!

— Păi aşa fac totdeauna – răspunse tânărul, râzând şi alergă înapoi la Petre, să-i împărtăşească şi lui cele auzite de la tatăl-său.

— Ia gândeşte-te, ce noroc pe mine să mă aleg cu o blană frumoasă de leu! îi zise cu bucurie. Ce-ar fi, Petre, să ne ducem pe furiş la movilă şi să vedem ce e cu leul acela?

— Păi! Ca să mă omoare tatăl dumitale dacă ţi s-ar întâmpla ceva! răspunse îmbufnat uriaşul. Nu, domnule George, eu mă las păgubaş şi dacă te încăpăţânezi în ideea asta, mă duc şi te spui domnului căpitan.

— Bine, bine! făcu tânărul, împăciuitor.

Dar în gândul lui luă hotărârea ca îndată ce vor alege locul de popas să se ducă într-ascuns în căutarea leului.

Micul convoi ajunse la pădurica arătată de Bell. Găsiră aici vreascuri din belşug şi Negrii făcură un focşor pentru încălzirea conservelor.

George dădu şi el o mână de ajutor la întocmirea lagărului, dar ochii îi zburau mereu la movilele termitelor, care se aflau

acum la vreo sută douăzeci de metri de ei. Tare ar fi vrut să alerge acolo! De câte ori se uita la ciudatele clădiri ale acestor furnici uriaşe, se aştepta să vadă ivindu-se leul; dar nu se zărea nimic.

În sfârşit, după ce fură încălzite conservele şi împărţite între camarazi, căpitanul zise:

— Mai avem trei ceasuri până la ziuă. Să tragem repede la sorţi cine să stea de veghe cu schimbul câte o jumătate de ceas.

— Tată, mie nu mi-e somn, aşa că voi sta de veghe un ceas întreg, răspunse cu grabă George.

Căpitanul se uită iscoditor la el, tânărul făcu însă o mutră atât de nevinovată încât Farrow nu bănui nimic. Rămase deci hotărât ca George să vegheze cel dintâi, iar după dânsul Petre.

V
O ÎNCERCARE PRIMEJDIOASĂ

GEORGE FU FOARTE MULȚUMIT când își văzu camarazii întinzându-şi mădularele obosite lângă foc. Va mai aştepta o jumătate de ceas, pe urmă se va furişa la movilele termitelor; parcă îl îndemna ceva să dea de urma leului.

Nici nu băgă de seamă că Petre se culcase lângă căpetenie şi vorbise ceva în şoaptă între ei. Nu se gândea decât la mutrele pe care le vor face camarazii când vor auzi deodată o împuşcătură şi el va arăta cu mândrie fiara răpusă, la picioarele lui.

Privea liniştit la focul care mocnea încă şi aştepta cu răbdare până vor adormi toţi.

În cele din urmă sosi momentul mult dorit. Atât negrii cât şi camarazii păreau cufundaţi într-un somn adânc.

Se ridică de jos. Se uită încă odată în juru-i. Aruncă vreo două vreascuri în foc ca să ţie până ce se va întoarce el, îşi cercetă puşca să vadă dacă e bine încărcată, apoi porni în vârful picioarelor spre movilele de termite. Din când în când se oprea şi îşi arunca ochii îndărăt spre lagăr, dar nu văzu pe nimeni luându-se după el. În cele din urmă fu încredinţat că nu e urmărit.

Păşi mai repede, tot privind însă cu luare aminte în juru-i, căci nu trebuia, în înfrigurarea lui de-a vâna leul, să uite primejdia în care s-ar găsi camarazii dacă războinici de-ai lui Sita, cutreierând ţinutul, ar da de ei şi i-ar ataca în somn.

Dar pe stepa întinsă, scăldată în lumina argintie a lunii, nu se zărea nimic ce i-ar fi putut da de bănuit. Liniştit – cel puţin în această privinţă – se apropiă tot mai mult de ciudatele clădiri ale termitelor. Iată-l numai la douăzeci de metri. Puşca o ţinea pregătită, deoarece se putea prea bine ca de după una din ele să se ivească pe neaşteptate leul.

Deodată se opri speriat. Când privi îndărăt i se păru că vede o uşoară mişcare în iarba înaltă şi zăreşte două umbre, care nu erau până adineauri acolo, lungite jos.

Ridică arma. Să tragă sau nu? Dar dacă alarmează degeaba lagărul şi se face numai de râs?

Pe când stătea astfel la îndoială, neştiind ce să facă, auzi în spatele lui un răget care îi îngheţă sângele în vine. Era leul!

Numai o frântură de secundă ţinu spaima lui George, apoi se trezi în el vechea lui prezenţă de spirit şi se întoarse cu iuţeala fulgerului, sărind în acelaşi timp în lături. Mişcarea aceasta îl scăpă de moarte.

Trupul enorm al fiarei zbură prin aer şi căzu lângă el, chiar pe locul unde stătuse adineauri.

Se auzi o împuşcătură şi leul scoase un răget de durere: glonţul îl nimerise încă înainte ca labele lui să fi atins pământul. Dar în clipa următoare fiara se năpusti iar spre el.

Al doilea glonţ îl îndreptă George chiar în căpăţâna leului. Se auzi în acelaşi moment un răcnet scos dintr-un gâtlej omenesc.

Leul se năpusti iar spre el. Într-o frântură de secundă pe George îl străbătu gândul că nu mai e scăpare, leul îl va sfâşia în bucăţi cu ghearele lui grozave.

Pe când se rostogolea la pământ din pricina ciocnirii cu leul, simţi cum fiara se cutremură din tot trupul, apoi începe să horcăie.

Se ridică uluit într-o rână. Auzi lângă ei glasul îngrijorat al lui Petre:

— Eşti rănit, domnule George?

— Nu, Petre – răspunse tânărul, pipăindu-şi mădularele – dar de unde până unde tu aici?

În aceeaşi clipă zări şi pe Bell la câţiva paşi de el.

— Păi să vezi – făcu cam încurcat uriaşul – ne-am luat după dumneata fiindcă Bell mi-a spus că leul e forte primejdios. El a fost aceia care l-a răpus în ultimul moment cu suliţa când fiara se năpustea asupra dumitale.

Abia acum văzu George suliţa înfiptă în pieptul leului. Chiar daca gloanţele lui nimeriseră de moarte fiara, tot ar mai fi avut destulă putere pentru ca să-l sfâşie în bucăţi.

Tânărul se ridica de jos, întinse negrului mâna şi-i spuse numai atât:

— Îţi mulţumesc, Bell. Mi-ai salvat viaţa. Mă voi strădui şi eu din răsputeri să-ţi recapeţi soţia.

Bell părea foarte stânjenit. Bolborosi:

— Aruncă suliţa nu greu pentru Bell, dar Bel, recunoscător lui *maşter* dacă scapă Fato.

— Aoleu, uite-l pe tata! strigă George, cu o spaima caraghioasă. Ce o să-mi audă urechile când o afla ca am pornit să ucid singur leul!

Şi avea dreptate. Căpitanul îl făcu cu ou şi oţet; se linişti abia când văzu trupul uriaş al fiarei zăcând fără suflare.

— Da, da, băiatule, am fi avut de furcă mâine ca să-l răpunem – zise el – bine ai făcut că ne-ai descotorosit de pe acum de dânsul. Să nu mai îndrăzneşti însă…

— Nu, tată, nu o să mai îndrăznesc – răspunse tânărul râzând, deşi nu credea nici el singur că se va ţine de făgăduială.

*

* *

Peste zi camarazii râmase în pădurice; dai erau cu ochii-n patru. Se putea prea bine ca războinici de-ai căpeteniei Sita, plecaţi la vânătoare, să vină până aici şi să-i zărească. Ar da negreşit de veste în sat şi planul lor ar cădea atunci în baltă.

Camarazii dormiră aproape toată ziua. Trebuiau să fie bine odihniţi, căci vor avea o noapte obositoare; dacă le reuşea eliberarea soţiei tui Bell şi a fratelui ei, vor fi nevoiţi să se depărteze în grabă, fiindcă nu se putea să nu fie urmăriţi.

În cele din urmă soarele asfinţi şi Bell dădu semnalul de plecare. Căpăţâna rinocerului şi blana leului o ascunseră într-un copac înalt cu frunza deasă, unde nu puteau fi găsite de fiarele de pradă. Războinicii aveau să le aducă mai târziu la submarin. În vreme ce Bell cu soţia şi cumnatul său vor însoţi pe camarazi în ţinutul lui, poate chiar şi mai adânc în ţară.

Cam la două ceasuri după miezul nopţii, Bell, care conducea convoiul, se opri şi arătă cu mâna înainte, unde se zărea o lumină slabă, apoi şopti:

— Colo sat lui Sita, maşter căpitan. Este gard înalt de mărăcini şi păzit straşnic. Gard are două porţi şi la ele stau câte doi oameni de strajă.

— Păi atunci trebuie să înlăturăm mai întâi paznicii, hotărî căpitanul. Greu n-are să fie fiindcă luna a intrat în nori. Oamenii dumitale să ne urmeze la oarecare depărtare, noi, cu George şi Petre, o luăm înainte.

Bell, care cunoştea bine porţile, descrise amănunţit lui Petre şi George – care nu se despărţeau niciodată – locul, deoarece aceşti doi se însărcinaseră cu înlăturarea paznicilor ceilalţi aveau să se furişeze apoi în sat să cerceteze unde e coliba în care erau închişi prizonierii.

Căpitanul vroia – dacă s-ar putea – să înlăture o vărsare de sânge. După ce vor fi eliberat pe tăcute prizonierii, să o şteargă la repezeală, până nu se dă alarma. Prinderea lui Huerta şi a tovarăşului său ar amâna-o pentru mai târziu.

George şi Petre se apropiară cu un mare ocol de gardul viu care împrejmuia satul. Auziră curând şoapte. Lângă un focşor mocnit, dincoace de gard, paznicii… stăteau de vorbă. Se simţeau, pesemne, în siguranţă, căci nu-şi dădeau măcar osteneala să tragă cu urechea sau să se uite în jurul lor.

Cu atât mai bine pentru cei doi camarazi. Se furişară pe nesimţite până îndărătul lor şi le săriră în spinare. George izbi pe unul cu patul revolverului în tâmplă, pe când Petre îşi încleştă degetele în beregata celuilalt şi-l ameţi cu un pumn

în moalele capului. Îi legară la repezeală şi le vârâră câte un căluş în gură. Se îndreptară apoi spre poarta pe care – spre marea lor bucurie – o găsiră deschisă.

În mijlocul satului, pe un loc întins, ardea un foc cu vâlvătăi. Deşi târziu, câţiva inşi stăteau de vorbă în jurul focului. Când cei doi camarazi se dădură mai aproape, băgară de seamă că, în afară de patru negri, mai erau acolo un european şi un arab. Europeanul, care nu căzuse încă la învoială cu negrii asupra preţului celor doi prizonieri, căci vorbea cu însufleţire negrilor. Deodată se ridică, se depărtă cu arabul, dar se întoarse aproape îndată cu doi negri tineri – un bărbat şi o femeie.

Era, probabil, Fato şi fratele ei. Nici unul nici altul nu se arătau însă abătuţi, ci se uitau semeţi şi fără teamă la cei dinaintea lor.

George nu ştia ce să facă, dar Bell fu mai hotărât ca el. Huerta şi arabul stăteau tocmai sub copacul unde ardea focul. Spaniolul apucă cu înfrigurare pe Fato de braţ şi o împinse înainte. Pesemne că o strânsese prea tare, căci tânăra şi frumuşica femeie scoase un uşor ţipăt de durere.

De data asta Bell nu se mai putut stăpâni. George auzi un şuierat ciudat, ceva fulgeră prin aer, urmară două răcnete înfiorătoare şi camarazii văzură cu groază suliţa grea a căpeteniei străbătând dintr-odată trupul spaniolului şi pe al arabului şi ţintuindu-i de trunchiul copacului.

Negrii înlemniră, dar Fato privi cu bucurie în juru-i. În clipa următoare ieşiră şi Petre cu George din umbră, urmaţi de căpitan şi Bell. Câteva pocnituri şi… Sita cu sfetnicii săi zăceau fără suflare la pământ. Bell smuci suliţa din trupurile neînsufleţite ale celor doi vânători de sclavi şi trăgând pe Fato după el strigă:

— Repede, *masteri,* să fugim!

Răcnetele negrilor puseseră satul în picioare. Dar toţi erau încă buimăciţi de somn şi alergau de colo până colo, de la o colibă la alta, în neştire. Camarazii porniră în fugă spre porţi, unde aşteptau războinicii lui Bell. În drum, mai doborâră câţiva negri, care le împiedecau calea. Când trecură poarta, căpitanul zise celorlalţi.

— Nu e timp de pierdut. Vom avea în curând toată droaia după noi. Nădăjduiesc însă că vom scăpa cu faţa curată.

— Tată – zise deodată George – să dăm foc gardului! Mărăcinii sunt uscaţi şi au să ardă ca iasca. Au să aibă negrii destul de furcă să-l stingă, aşa că ne vor lăsa în pace.

Şi fără să mai aştepte răspunsul, tânărul scoase din buzunar o cutie de chibrituri şi aprinse în câteva locuri

gardul. Căpitanul, doctorul şi Petre îi urmară pilda. Când flăcările izbucniră cu putere din toate părţile, se auziră răcnete de spaimă din sat. Camarazii o luară la fugă, urmaţi de Bell şi oamenii săi.

Când satul nu se mai zări, Bell se opri şi spuse, răsuflând uşurat:

— *Master* căpitan, acum noi scăpat de primejdie. Oamenii ai mei merge îndărăt la râu, duce lucrurile. Dăruiesc lui *master* tânăr suliţa, el tare drag la mine.

— Mulţumesc din suflet, Bell. Va fi o amintire plăcută pentru mine. Te vom însoţi acum în satul dumitale ca să te apărăm cu puştile noastre.

Căpetenia dădu câteva porunci războinicilor, care se mistuiră îndată în întunerecul nopţii. Cei patru camarazi, împreună cu Bell, soţia şi cumnatul său o luară voinicește spre apus. A doua zi pe la prânz ajunseră în satul lui Bell. Rămaseră aici câteva zile ca oaspeţi ai căpeteniei, ca să se îndrepte apoi, peste apă, spre Tanganika, unde aveau să treacă prin alte întâmplări mult mai primejdioase.

Sfârşitul volumului: **VÂNĂTORI DE SCLAVI.**

În numărul următor:

VRĂJITORUL AFRICAN.

In Numărul următor:

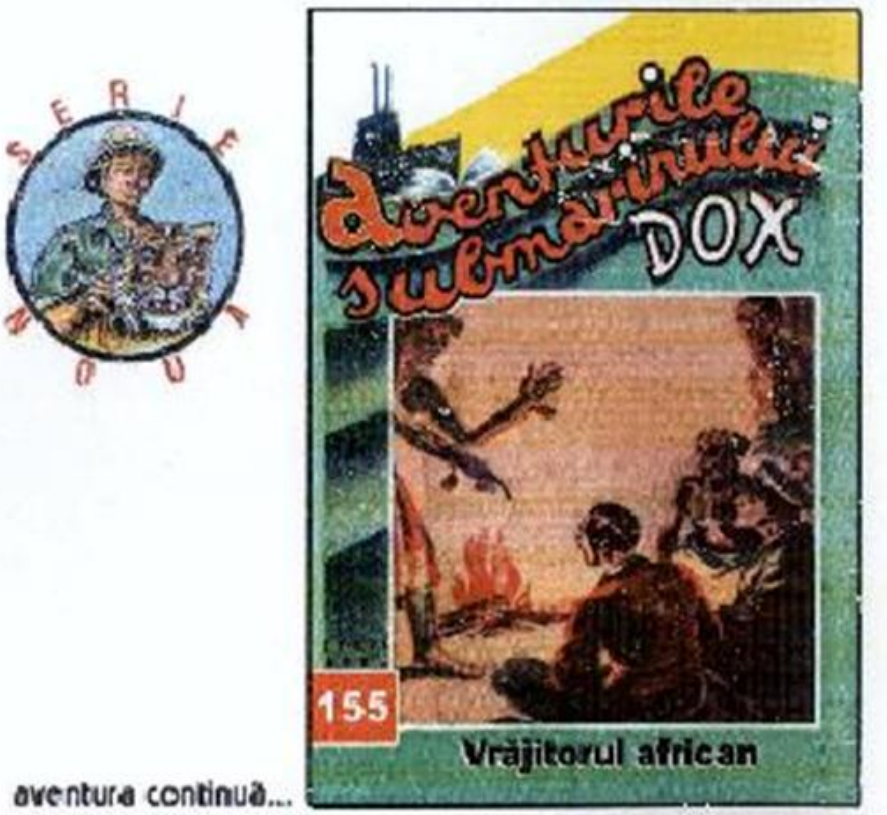

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430158, www.marist.ro